

har dog ligesom ved Sygekasseloven fastsat visse Rammer, som skulle være fælles for det hele og sikre over det hele en vis forsikringsmæssig Soliditet. Derhen hører jo Bestemmelsen om 60 Aars Aldersgrænsen, som det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) angreb. Jeg tror, man kan sige, at det er en absolut fornuftig Bestemmelse; der er jo i selv Førlaget draget Omsorg for, at det i Overgangstiden kan fraviges; men at det som Regel, efter at det hele er kommet rigtigt i Gang, vil være en forstandig Bestemmelse, kan der dog vistnok ikke tvistes om. Det viser sig da ogsaa, at Arbejderne selv gennem deres Sygekasser have været tilbøjelige til at sætte Maksimumsalderen for Indtrædelsen stadig lavere ned, ganske simpelt fordi det ellers kunde befrygtes, at Kasserne ikke vilde kunne bære sig. Akkurat det samme, som gør en Sygekasse forsikringsmæssig svag, nemlig at den har et større Antal ældre Medlemmer, akkurat det samme gælder jo for en Arbejdsløhedskasse. Det er, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) meget rigtigt sagde, en Pligt, man maa paalægge Arbejderne, en moralsk Pligt til at træde ind i de unge Aar. De skulle styrke deres Kammerater netop i de Aar, hvor de have deres fulde Arbejdseyne, de skulle styrke deres Kammerater af de ældre Aargange, som nu maaske begynde at falde lidt af, men som i deres Tid som unge ere traadte ind for at øve den samme Pligt. Men det er ikke rigtigt, at en Mand gaar sine unge Aar igennem, hvor han kunde være med til at danne det rationelle Grundlag for en Forsikringskasse, uden at ville være med, og saa træder ind, naar han bliver gammel og derfor vil være udsat for at udskydes, naar Arbejdet indskrænkes; dette er jo i sin fuldstændig gode Orden. Jeg føler mig her overbevist om, at det er noget, som Arbejderne i første Række selv nok skulle sørge for, saa vi havde maaske ikke behøvet denne Bestemmelse, og den er nærmest sat ind af Hensyn til de stedlige Kasser, jeg er overbevist om, at indenfor de faglige Kasser skal Aldersgrænsen, 60 Aar, nok blive sat betydeligt ned, uden at der behøver at staa noget derom i Loven.

Saa er der Bestemmelsen i § 6 om, at man kan nægte de daarligste Risikoer Adgang, nægte dem Adgang, som lide af legemlige og sjælelige Mangler, og nægte dem Adgang, som paa Grund af en udpræget Ufordragelighed eller af lignende

moralske Mangler som Regel ikke ville være i Stand til at finde Arbejde eller klare sig paa nogen Arbejdsplads. Det er atter det samme; det er for at faa det forsikringsmæssige Grundlag saa fast og solidt som muligt. I samme Retning gaar Bestemmelsen om Karenstiden, de 15 Dage, som for Sæsonarbejderes Vedkommende endog kan udvides, Bestemmelsen om de 210 Dage, som ogsaa det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds omtalte, og Bestemmelsen om, at ingen kan faa Understøttelse, forinden han mindst et Aar har været Medlem og betalt Kontingent.

Ligeledes har det været en Nødvendighed, at man begrænser Omraadet nogenlunde skarpt, at ikke disse Arbejdsløhedskasser skulle blive et Miskmask af Arbejdsløhedskasser, Alderdomsforsørgelseskasser, Sygekasser og Invaliditetskasser. Derfor siger man, at Alderdomsforsørgelseskasser skulle de ikke være; det sørger man saa vidt muligt at værges sig imod ved Bestemmelsen om Aldersgrænsen. For Arbejdsløshed begrundet ved Sygdom, varig Arbejdsudygtighed eller Invaliditet skal der ingen Understøttelse gives. Det gaar i samme Retning; man vil have, at det skal være Forsikringselskaber mod Arbejdsløshed og ikke mod de andre Onder, som maa imødegaas paa anden Maade, enten direkte ved Statens Støtte eller ved Statsstøtte i Forbindelse med Selvhjælp; men det hører ind under andre Omraader.

Saa er der dette, som ogsaa har været et Hovedhensyn, at Forsikringerne i videst muligt Omfang skulle betrygge Kassernes Medlemmer for den Nød, som Arbejdsløsheden medfører, saaledes at der kun ganske undtagelsesvis behøves Supplering af Hjælpen gennem egentlige Understøttelser. Jeg tror ogsaa, at dette er et ganske overordentlig væsentligt Hensyn. Først naar Arbejdsløhedskassen bliver ordnet saaledes, at man kan sige, at den Mand, som træder ind i den, er nogenlunde sikret, selv om Arbejdsløsheden i hans Fag skulde antage endogsaa et ret betydeligt Omfang, først saa ville Kasserne virkelig kunne spille den Rolle og faa den Betydning, som er tiltænkt dem, og først saa ville de øve den rette Tiltrækning paa de solidere Elementer indenfor Faget og Arbejderstanden i det hele, som ikke vilde føle sig tilbørlig tiltrukne af den Hjælp, der kun ydes paa kortere Tid, thi saadanne Folk vilde sige: Ja, er det kun 20—30 Dage, jeg kan faa Understøttelse under Arbejdsløshed, kan jeg klare mig selv, thi saa meget har jeg dog lagt til Side, og